



Više pozitivnih emocija!

Niže razrede pohađala je u takozvanoj donjoj školi; ostatak osnovne u Starčevu; zajedničke osnove u Gimnaziji "Uroš Predić", a srednju i višu vaspitačku, odnosno Pedagošku akademiju u Beogradu. U struci je radila u Starčevu, pa u "Dečjoj radosti", tačnije u Vojlovici, nakon pauze izvesni period provela je u "Ljiljanu", odakle je 1999. godine konačno ponovo došla u Starčevo i otada je tamo bez prestanka.

Kako je odrastala mala Đurena?

- Kada sam imala godinu dana doselili smo se u Zemun Polje, pa preko Zemuna i Boljevac, dve godine kasnije stigli smo da Starčeva, zato što je otac dobio posao u ovdašnjem PIK-u. U prvo vreme živeli smo u nužnom smeštaju, u "crnom magacinu", koji se i sada nalazi na uglu ulica Pančevački put i Proletnje. Takvi uslovi za život danas gotovo da su nezamislivi; prostor smo "delili" s kukuruzom i žitom, a od rasvete koristili jedino sveće. Na sreću, to je potrajalo svega šest meseci, nakon čega je otac počeo u neposrednoj blizini u Proletnjoj ulici da zida kuću. Kad smo se preselili bila je nedovršena, pa smo je postepeno sređivali. Roditeljima je život bio veoma težak, dok je meni, nesvesnoj stvarnih problema, sve to bilo interesantno, ali sam, uz njih, mogla i svašta da naučim. Kasnije je otac počeo da radi u "Utvi", a majka je, izuzev što je u određenom periodu čistila školu, ostatak života provela kao domaćica. Ipak, detinjstvo mi je bilo bezbrižno, slobodno vreme provodila sam s društvom iz komšiluka koje su činili Kosović, Đorđević, Gočmanac, Lemajić, Milijana, Jovanka... Jurcali smo po prašnjavim ulicama, igrali se klisa i klikera, bacali čamčiće na liniju, na kanalu smo s vrba pecali žabe, zimi se s bedema spuštali sankama niz put ka ritu... Ispred moje kuće bila je ogromna bara i kada zamrzne tamo smo se klizali na sličugama, sklepanim od šapurina i armature. Od gline smo pravili takozvane topove, a često smo odlazili u uređenu topolovu šumicu preko puta, naročito na prvomajske uranke, kada je ona vrvela od ljudi, dimili se roštilji na svakom koraku, odzvanjala muzika sa tranzistora... Sve u svemu, bila sam "haos" od deteta. S obzirom na to da nije imao ko da me čuva, čak tri godine sam išla u zabavište, kod vaspitačice Savete. Moguće da je i to uticalo na kasniji izbor zanimanja.

Škola...

- Kao i druga deca iz tog kraja, prva četiri razreda pohađala sam u "donjoj školi". Učiteljica nam je bila Zorica Batanjski, koja nam je bila kao druga majka. Nikada nas nije kažnjavala batinama, što je u to vreme bilo sasvim normalno "vaspitno sredstvo", već eventualno pisanjem po desetak domaćih zadataka. Igrom slučaja, ona je kasnije postala nastavnica geografije, pa nam je predavala i od petog razreda, štaviše, bila nam odeljenski starešina. Pamtim i kada je otvarana Rafinereija, a mi smo kao mali pioniri odeveni u bele košulje i s "titovkama" na glavi, u koloni po dva išli da dočekamo Druga Tita. U odeljenju sam se najviše družila sa sestrom Ljiljom Jovanović, Milkom Velinov, Nikolom, Zarićem, Lemajićem... Sećam se kad smo se jedanput vraćali iz škole i svratili kod Činča u Vuka Karadžića da beremo zelene šljive. Da bismo ih domašili morali smo da se popnemo na zid. Počela je kiša s grmljavinom, pa smo se

uplašili, naglo skočili i srušili zid na drugaricu Milijanu. Nas dve ostale smo da sedimo i plaćemo - ona nije smela da se vrati kući jer joj se pocepala torba, a ja zato što sam joj to uradila. Ubrzo nas je našao moj otac i tako me je nalupao da ću to pamti do kraja života. Tako je u te četiri godine "donja škola" bila sav naš svet, a kada smo prešli u centar, to je za nas bilo kao da smo otišli u pravu metropolu. Tamo su nas dočekali čuveni nastavnici, kao što su Vlasta Madić i Nemanja Dragoš, koji je cenio disciplinu i higijenu, a nikako došaptavanja i druge smicalice. U lepom sećanju ostao mi je profesor Nedeljko Navala, vrstan pedagog i pravi gospodin. Posebna priča bila je kad mu dođe supruga Neđa, koja mu je redovno pridikovala zbog toga što nije bio odeven onako kako je ona insistirala. Dobro pamtim ekskurziju na Jahorini u sedmom razredu na koju nas je vodio. Naterao nas je da legnemo u devet sati uveče, a mi smo, onako zaljubljeni, prelazili jedni kod drugih pentrajući se po krovovima. Dok nas nije nahvatao i potom kaznio...

Mladost...

- Polazak u srednju školu značio je prelazak u grad, što je bila velika stvar, čak i samo putovanje autobusom. Našla sam se u "čisto" ženskom odeljenju. Pokraj naše učionice bilo je i isto takvo muško odeljenje, pa smo se dovijali na razne načine kako bismo se družili. Posle škole "visili" smo na "Šaranu" i u poslastičarnici "Jagoda". Prvi izlasci bili su vezani za Dom kulture i popularnu Diskoteku. Tada se mnogo plesalo, pa su često organizovana i takmičenja. Nismo se mnogo ustručavali, čini mi se da smo bili neuporedivo slobodniji od današnje omladine, ali i paženiji i bezbedniji. Volela sam da plešem, a omiljeni partner mi je bilo Ahmed, moja prva ljubav. U to vreme najpopularniji su bili Travolta, "ABA", "JU grupa"... Često se odlazilo i u bioskop, a Brus Li je bio pravi hit. U međuvremenu sam se aktivirala i u izviđačima, s kojima sam doživela sijaset lepih dogodovština, putovanja i raznih nezaboravnih aktivnosti po šumama. Upoznala sam mnogobrojne divne ljude, među kojima i budućeg supruga.

Posao vaspitača...

- Nakon deetog i desetog razreda, upisala sam srednju vaspitačku školu u Beogradu, pa sam odmah nastavila isto to na višoj. Prvi put me je otac doveo, a u početku mi je to sve bilo strašno kompikovano - ogroman grad, mnogo ljudi, komplikovan gradski prevoz... Posle škole udala sam se za Dragana, s kojim sam se zabavljala sedam godina. On je te 1982. godine iz grada prešao u Starčevo. Naredne godine rodila sam ćerku Bojanu, a potom i sina Bojana 1985. godine. Srećna sam u braku i prezadovoljna svojom decom i unucima.

Zabavište...

- Naredne godine sam se najpre zaposlila u Starčevu, a potome prebačena u "Dečju radost" u Pančevu, tačnije u vojlovački vrtić u kojem sam radila do 1991. godine. Kada je krenuo rat, ljudi su počeli da se iseljavaju iz tog kraja, što je uticalo da dobijem otkaz. To se bile teške godine; morala sam da se snalazima kako znam i umem, pa sam radila u kiosku ili prodavala sladoled. Posle dve godine vratila sam se u "Dečju radost" i uskoro prešla u starčevački vrtić, čime sam ostvarila dugogodišnji san. U to vreme brinuli smo o mnogo većim grupama dece, koja su bila sasvim drugačija - poslušnija, radoznalija, kreativnija, željnija pažnje i igračaka... To se, nažalost, iz godine u godinu menja, deca postaju sve nezainteresovanija, a glavna sfera zanimanja im je kompjuter. Ne znaju za Mikija Mause ili Paju Patka, već za neke "surove" crtaće, prepune agresivnosti. Naravno, to ne znači da sada nema dobre dece, već je prosto takvo vreme, a uvek se pojavi i neki vunderkind. Mnogo je manje aktivnosti, sve se uglavnom svodi na dolazak s decom u Omoljicu na maskenbal ili druženja povodom dečje nedelje. Moram

da priznam da je bilo lepše i prisnije dok smo radili u manjem kolektivu, što se promenilo prelaskom u novu zgradu, koja je, s druge strane, neuporedivo funkcionalnija. Moram da istaknem i dobru saradnju s kolegama i drugim institucijama, poput Doma kulture.

Starčevo, danas...

- Starčevo je predivno mesto koje je poslednjih godina veoma napredovalo, ponajviše zahvaljujući ljudima koji su se zalagali za njega. I sama želim da doprinesem i učestvujem u tome, pa sam se, recimo, borila da igralište u blizini moje kuće izgleda što lepše ili sređivala parkić u okolini. S druge strane, apelujem da što pre bude rešen problem pomenutog "crnog magacina". Ponajmanje zato što me za njega vežu uspomene, već zato što je propao i posebno što se tamo noću skupljaju sumnjivi likovi.

Tako govori ova posvećena vaspitačica i samosvesna Starčevka, a sugrađanima poručuje:

- Volite, praštajte i družite se što više!